

අසීමිත බුදු ගුණයන් නිවැරදිව නවගුණ බල වඩම

Ingraining the powers of the Nine Nobilities from the infinite Nobilities of the Lord Buddha

Category: 03 සංයුක්ත තැටිය

මේ නව අරහඳි බුදු ගුණ පිළිබඳව විස්තරයක් කරන්න ගියොත් එහෙම, “අපරමාණ බුදු ගුණ” පරමාණවත් ව විස්තර කරන්න බෑ. මනෙතේදි අපි දැකගත යුතු කර්මයක් තියනවා. දැන් ඔය තීර්ථිකයෙ එක තැනක තියනවා

If we are to explain the nobilities of the Lord Buddha beginning from the nobility of “araham”, we’d fail miserably. We can’t even begin to sufficiently describe the infinite nobilities of a Lord Buddha. We must understand something. In a certain place in the Pali Canon, this is mentioned.

“විජජා වරණ සම්පන්න කියන්නෙ මොකද?” කියලා එක්තරා ස්තරයක් ඇවිදිල්ලා, එක්තරා හික්මුණ වහන්සේ ගේ නමකගනේ ඇහුවා. “විජජා වරණ සම්පන්න නිසා විජජා වරණ සම්පන්න කියනවා” කියලා උත්තරයක් දුන්නා.

A woman comes and ask a Monk, “What is meant by ‘Vijja-Carana Sampanna’?” He answered, “The Lord Buddha is called ‘Vijja-Carana Sampanna’, because he has the quality called ‘Vijja-Carana Sampanna’”.

බුදුරජාණන් වහන්සේගෙන් ගිහිලො ඇහුවා. “විජජා වරණ සම්පන්න නිසා විජජා වරණ සම්පන්න කියනවා” කියලා උත්තරයක් දුන්නා. දැන් මනෙතේදි එයින් එහා උත්තරයක් දුන්නෙ නෑ. ඒ කියන්නෙ, ඒකට නව වචනයක් දන්නෙ බෑ.

She then went to the Lord Buddha and asked the same question. The Lord Buddha gave the same exact answer. No further explanation was given because it is impossible to explain its meaning effectively with other words.

ඔය වචනය, අපරමාණ ගුණයක් ගැබ් වලො තියනෙ වචනයක්, ඕකි. දැන් “විජජා නැණ අටද, පසළොස් වරණ ගුණයද යුතියනේ එ මුණි සද, පිටුණු විජජා වරණ නම් ලද” කියලා ඉතින් අපිට ඕවා විස්තර කරලත් තියනෙවා, දැන් අපේ කවි වලත්.

This word contains immeasurable goodness. In our poems it is however mentioned that, “The possessor of the eight theories and the fifteen practices is called the ‘Vijja-Carana Sampanna’”.

ඉතින්, “අපට විද්‍යා, පසළොස් වරණ ධර්ම වලින් යුක්ත හයෙත් විජජා වරණ සම්පන්න කියනවා” කියලා. හැබැයි, මේ විදහට අපි කොට්ඨිවර කිවුවත්, බුදුරජාණන් වහන්සේ ගේ අපට විද්‍යා මනේන මේවයි කියලා තේරුම් ගන්න එයා බුදු වරයකේ ම වන්නෙ ඕනෙ.

The possessor of the so called eight theories and the fifteen practices is said to be the ‘Vijja-Carana Sampanna’. We might try heavily to describe the nobilities of the Lord Buddha,

but to do that, to understand what the nobilities of the Lord Buddha are, one has to become a Lord Buddha himself.

උන්වහන්සේ ගේ පසළොස් වරණ ධර්ම මෝවයි කියලා තෝරුම් ගන්න නම්, ඒ ජාතියමේ බුදු වරයකේ ඕනේ. තව කෙනෙකුට ඒක තෝරුම් ගන්න බෑ. දැන් අපි හිතමු, සාමාන්ය නිකන් අපි ලෝකික අදහසක් අරං, යම්කිසි උපාධිධාරියකේ,

To understand the so called fifteen practices of the Lord Buddha, one must be a Lord Buddha in the first place. No one else is able to do that. Let's consider a simple analogy. Take a graduate teacher.

විද්‍යා ගුරුවරයකේ ඇවිදිල්ලා ළමයෙකුට මොනවා හරි උගන්වනවා. බාල පාඨයේ ළමයෙකුගේ විද්‍යාව ගැන කියලා දනෙකොට, “විද්‍යාව සර් හරි දක්ෂයි, විද්‍යාව ගැන දන්නවා...” කියලා ළමයා කියන්න පුළුවන්, ළමයාගේ මට්ටමකේ.

A science teacher, we'll say. He comes and teaches a student in the primary school. The student becomes so impressed with the teacher and begin to praise the teacher saying how skilled he is, how knowledgeable he is about the subject matter etc.

හැබැයි, ළමයා විද්‍යාව සර් ගේ දක්ෂතාවය දැකල ද කිවුවේ? ඒ ළමයා දන්නවද “විද්‍යාව සර් මනෙකේන් දක්ෂයි” කියලා කියන්න? “එයාගේ දක්ෂතාවය මනේන මවේවර පැනිට්ලා තියනෙවා,

The student gives his feedback from his level of understanding, he is unable to fully grasp the entirety of the skills and knowledge of his science teacher. How could he know, the small kid?

එයාගේ මතසට මනේන මවේවර විද්‍යා කුරුණු ගෝචර වලො තියනෙවා, ඒ අනුවයි මම කියන්නේ අපෝ ගුරුවරයා විද්‍යාවට මවේවර දක්ෂයි කියලා..” කියන්න එහමෝ ගෝලයට පුළුවන්ද? එහමෝ කියන්න කිරමයක් නෑ.

Some amount of scientific knowledge is workable to his limited understanding. Based on that only he decides that his teacher is skilful. The student simply can't measure the skill level of the teacher, it isn't feasible.

එක්තරා විශ්වාසයක් තියනෙවා, “ඒ ගුරුවරයා විද්‍යාව පිළිබඳව හොඳ, හසල දැනුමක් තියනෙ කෙනෙක් කියලා මට විශ්වාසයි...” හැබැයි, තරම කියන්න පුළුවන් කමක් නෑ, විස්තර කරන්න බෑ. මනේන මෝ වගේ, මෝ ගුණ පද වලට තව වචන දාන්න බෑ.

He has a bit of a belief that the teacher ought to be the possessor of a good amount of scientific knowledge. But to what extent exactly he can't know. He can't explain how much it is. Similarly, we can't substitute these terms that are describing the nobilities of the Lord Buddha.

මෝ තමයි “මූල භාෂාව”, මනුස්සයා ගේ මූල භාෂාවේ පද. මෝ මූල භාෂාවේ පද හැදිලා තියන්නේ “ගති හඬන්”. “ගති ගුණයනේ” නැගෙන “ගති හඬ”. ඒවා බුදුරජාණන් වහන්සේ ගේ තිබෙනවා වූ ගතිගුණ පිළිබඳව,

The is the root language that all languages come from. The words in this root language have originated from the innate sound, the innate sound that comes from the innate qualities. The innate sound representing the nobilities if the Lord Buddha.

ඒ ගති ශබ්ද පදය, බුදුරජාණන් වහන්සේට ම ගෝචර වලො තමයි ලෝකෙට පිටවුනේ. එහෙනම්, ඒ පදය ඇසුරු කරනකොට ඒ පදය නූල නියනෙ හැඟීමට ක්රම-ක්රමයෙන් අපේ මනස ලංවෙන්න පටන් ගන්නවා.

The appropriate term has been understood by the Lord Buddha, uttered by the Lord Buddha. Our minds begin to being compatible to the emotion entailed in that expression, the more we associate ourselves with the word.

ඒක වෙනම මොකක් නිසාද? අපිට අමතක වෙච්ච දයෙක් නියනෙවා, එක්තරා භාෂාවක්. ඒ භාෂා රටාව අපිට අමතකයි, අද. මේ ලෝකෙ සියලුම සත්වයෝ මේ “ශුද්ධ මාගධි” කියන භාෂාව කතා කරනවා, කාලයක්.

Why does it happen this way? There is something that we have forgotten. A particular language, which we no longer remember. But once upon a time, all the different animals that we see today used to speak the dialect. The pure Magadhi language.

අන්ත:කල්ප 80 ක් මේ ලෝකෙ, “මහා කල්පයක්” කියන එකට අන්ත:කල්ප 80 ක් කියන කාලයක් නියනෙවා ලෝකයක් හටගැනීමට, හටගෙන පැවතීමට, විනාශය කරා ගමන් කිරීමට, විනාශ වලො පැවතීමට කියන.

The great-aeon (Maha-kalpa) comprises of 80 intra-aeons (antah-kalpas). Within these 80 Antah-Kalpas, the world cyclically gets created, exist, goes into destruction and stay destroyed.

මතේ මේ “මහා කල්පයක්” කියන කාලයක් නූල, ඔය අන්ත:කල්ප 20 න් 20 ට ඔය කාලය යනවා. මේ ලෝකෙ විනාස වෙන කාලයේ මේ ලෝක සත්වයෝ “ආභස්සර” කියන බ්රහ්ම ලෝකයේ උපන්නට පස්සෙ,

Within the maha-kalpa, the world goes through the four stages at the interval of the 20 antah-kalpas and while the earth is being destroyed and stays so, the beings get reborn in the Brahma world called “Abhassara”.

ලෝකෙ විනාස වලො නියනෙ අන්ත:කල්ප 20යි, ඊට පස්සෙ යළි හටගනිමින් නියනෙ අන්ත:කල්ප 20යි, ඔය අන්ත:කල්ප 40 ම ඉන්නෙ එහෙ. අතින් සැරේ හැදෙන අන්ත:කල්ප විස්සෙ, හැදෙන කාලයේ තමයි එහෙත් මහොට එන්නෙ.

The 20 antah-kalpas when the earth is being destroyed and the following 20 antah-kalpas when the world stays destroyed, the beings reside there and falls back to the earth during the following 20 antah-kalpas, when the earth begins to take its shape.

මහොට ඇවිදිල්ලා, මේ හැදිච්ච කාලෙ ජීවත්වෙන කාලෙ තමයි මේ භාෂා පරිවර්තන හදාගෙන, මූල භාෂාව මතක නැති වලො, අපි හදාගන්න භාෂා නූලින් අපේ ජීවිතය ගනියන්නෙ, අදහස් හුවමාරු කරගෙන.

When they fall back to the earth, they begin to lose touch of the root language and start to communicate in the many different dialects that we see today.

එහෙත්ම, මේ හටගෙන පවතින කාලසීමාව වන අත්තකල්ප විස්ස කෙසේ මේ සියලුම භාෂා මේ ලෝකේ බිහිවෙලා තියන්නෙ. ඉංග්‍රීසි කිවුවත්, ලතින් කිවුවත්, දමෙල කිවුවත්, සියලුම භාෂා කිවුවත්,

So it's only during these 20 antah-kalpas, the beings would use these different languages, let it be English, Latin, Tamil or any other language.

ඔය හැම එකක්ම විවිධාකාර භාෂා බවට පත්වෙලා, මිනිසා ඒ තුළ ජීවත් වෙලා, අදහස් හුවමාරු කරගන්නෙ ඔන්න ඔය ලෝකයී හටගෙන, පවතින කාලය තුළ, අත්තකල්ප විස්ස තුළ.

Different dialects come in to being and humans use them to converse with each other during these 20 antah-kalpas while the earth is in existence.

මනෙන්න ගිය තැන පටන් “ශුද්ධ මාගධි” භාෂාව කතාකරගෙන තමයි මේ සියලුම ලෝක සත්වයෝ ජීවත් වන්නෙ. ඒක කවුරුත් උගන්වන භාෂාවක් නමෙයි. “සත්වයාගේ මූල භාෂාව” කිවුවො ඒකයි, සහ “මාගධි මූල භාෂාව”.

The moment they leave the earth, they use their customary root language, the ‘pure magadhi’ language. No one needs to teach them. That is why it is termed as the ‘primordial dialect of all beings’, the primordial Magadhi dialect.

සත්වයින්ගේ මූල භාෂාව – ඔය මූල භාෂාව, දාන මොන්ට්කෝරින් නෑ, ලදුරු පාසැල් නෑ ඕවා උගන්වන්න. භාෂා ශාස්ත්‍රය, ව්‍යාකරණ ශාස්ත්‍රය උගන්වලා කියන එකක් නමෙයි. අද කුරා කුහුඹුවා වෙලා ඉන්න එකා ත්, පළඟැටියා වෙලා ඉන්න එකා ත්

There are no kindergartens to teach them, no grammar classes, elocution classes, even the ants, the locusts that we see today, would have used the same dialect, as a Brahma.

එදා ඔය භාෂාව කතා කරපු, අර බරහම කල්පිය, බරහමයකේ. එහෙම කාලයක් ඒ සත්වයින්ටත් තිබුණා. මේ ලෝකයී හටගෙන, පවතින කාලය තුළදී ඇතිවෙන පුද්ගලයා විසින්, මේ රාග, ද්වේෂ, මෝහ නිසා, ලෝභ, ද්වේෂ, මෝහ ආදියෙන් දූෂණය වීම නිසා

Even these trivial beings once were born as Brahmas. The beings that are born here on earth while the earth is in existence are subjected to greed, hatred and delusion and get corrupted.

ඇතිකරගත්තා වූ පහන් අභ්‍යවු ලබාගන්න මේ කාලය තමයි සත්තු වෙලා ඉන්නෙ. සනාට ඒවා එකක් වත් කරගන්නක් බෑ. මනුස්සයෝ වෙලා ඉන්න මට්ටමට ඉන්නේ රාගය මූල කරගන්න අදහස්, “මිනිස් සංඛාර” නිසා.

Resulting in inferior rebirths as animals. The animals now can't do any of that. Even to remain at the level of humans, the human mental fabrications driven by greed would have been based.

එහෙත්, මේ ලෝකට ආවට පස්සෙ භාෂා විපර්යාසයන්ට පත්වලො, එක එක භාෂා කථා කරනකොට, මූල භාෂාව ඔක්කොටම අමතකයි. හැබැයි, මූල භාෂාවට එන්න නම්, “අලෝභ, අදෝෂ, අමෝහ” කියන “ගුණය” වැඩෙන ඕනේ.

Following the descent to the earth and changing into different dialects the root dialect has been forgotten. To get back into terms with it, one needs to cultivate the nobilities of alobha (non-greed), adweshā (non-hatred) and amoha (non-delusion).

දැන් ඒකෙන් පිරිහිව ව නිසා නමයි “මූල භාෂාව” පිළිබඳව අපිට හැඟීම් එන්නෙ නැත්තෙ. නමුත්, අලෝභ, අදෝස, අමෝහ ගුණයනේ “ඛරණම ගතිගුණයට” එනකොට, ඛරම-ඛරමයනේ අර ආදි මූල භාෂාවේ හැඟීම එන්න පටන් ගන්නවා, ඒ වචන ප්රකාශ කරනකොට.

Since we are full of greed, hatred and delusion, the emotions aren't occurring in the root dialect. The nobilities of non-greed, non-hatred and non-delusion, brings back the Brahma qualities, giving rise to the emotions of the root dialect, while those words are pronounced.

දැන් “අරහං” කියන වචනය භාවිතා කළොත්, රාගකෂය වූ, ද්වේෂකෂය වූ, මෝහකෂය වූ බුදුපියාණන් වහන්සේ ගේ ගති ලක්ෂණයක් නමයි “අරහං” ගති ලක්ෂණය. “අරහං” කියන ශබ්දයනේ, ගුණ පදයනේ කියවුනේ අන්න ඒ ගුණය.

If we use the word “Araham”, it points to a nobility of the Lord Buddha who has eradicated the greed, hatred and delusion. The word “Araham”, indicates that quality.

එහෙත්ම චිත රාගි, චිත දෝසී, චිත මෝහී ගුණයක් ඇසුරු කරනකොට, ඛරම-ඛරමයනේ ඒ ගුණයේ, ගුණ පදය තුළින් ගුණ හඬ තුළින්, අපි ගනියනවා ඒ ගුණය කරා. මේක “ගති හඬ”. ගති හඬ තුළින් ගනියනවා ගති ගුණය කරා.

When the nobilities of non-greed, non-hatred and non-delusion are being associated, gradually we are introduced to the innate qualities represented by the innate sound pattern. The innate sound leads to the innate quality.

එහෙත්ම, “ගති හඬ” භාවිතා කරනකොට, අපේ හිත “ගති ගුණය” කරා යනවා. අන්න ඒක උපකරමයනේ පිරිසිදු කරනවා කිවුවෙ ඔන්න ඕකයි. බුදු ගුණ සිහි කරනකොට උපකරමයනේ කිලිටි හිත පිරිසිදු වනවා කිවුවෙ ඔන්න ඕකටයි.

While we use the sound, our minds are driven to the quality it represents. Thus, tactically purifying our minds. Therefore, it is said that our minds are purified while the nobilities of the Lord Buddha are recollected.

එනකොට, චිත රාගි, චිත දෝසී, චිත මෝහී මේ ගුණ පදය සිහි කරගෙන යනකොට, එයා දන්නෙ නෑ සුද්ධ වනෙ බව. දැන් රඳෙඳව අවශ්යය රසායනය දාලා හෝදනකොට, රඳෙඳ දන්නෙ නෑ රඳෙඳ සුද්ධ වනෙ බව. කුණු දන්නෙ නෑ,

The person who is rehearsing these innate expressions of non-greed, non-hatred and non-delusion might not know, but they do take their effects purifying the mind, just the same way as a dirty cloth gets purified when some detergent is applied.

කුණු අර රසායනය නිසා පොරොත්තු, ඉවත් වන බව, මෝකි ධර්මතාවයක්. ඒ ධර්මතාවයේ පරිදි කුණු ඉවත් වනවා, රදේද සුද්ධ වනවා. එතෙක්, මෝකි නමයි සිද්ධ වන සිද්ධිය.

The nature of dirt getting soaked in the detergent and getting removed is bound to happen. No need for the cloth or the dirt to know it at all. This is what's happening here.

කරන සුද්ගලයා ඒ අවශ්‍ය කරන රසායනය හරියට දැමීම නම්, ඒ කිරියාවලිය හරියට කළා නම්, රදේද සුද්ධ වනවා. වුනාට පස්සේ, වුන බව දන්නවා. මතේන මෝ වගේ, අපිත් ඒ රදේද අසුළුලනවා වගේ,

If the person who is washing the cloth applied the detergent properly, the cleansing process takes effect on its own and once cleansed, it becomes apparent.

“හිත” නැමැති රදේද අසුළුලන්න ඕනෑ මෝ පදය නැමැති රසායනය දාලා. ඕක තෝරන්න ගියොත් එහෙම අපිට වැඩමේ කරගන්න හම්බවන්නෙ නෑ. සබ්බ් කැලල හදලා නියන්නෙ මොන රසායන වලින්ද කියලා හොයන්න ගියොත් එහෙම

Similarly, the cloth called the mind must be subjected to the detergent called these innate expressions. Wasting time to decipher these expressions is equivalent to analysing the chemical composition of the detergent.

එයාට රදේද හෝද්ගන්න හම්බවන්නෙ නෑ. ඔය එකක් වත් දන්නෙ නැති, සාමාන්‍ය මට්ටමේ ඉන්න කාන්තාවකට පුළුවන්, “සන්ඛයිට් කැලල” අනුලලා, රදේද හෝද්ගන්න. හැබැයි, “සන්ඛයිට් කැලල” හදලා නියනෙ රසායන සංයුතිය දන්නෙ නැතුවට,

He wouldn't be able to get the cloth washed. An average woman with less than average intelligence would be able to wash the cloth effectively without knowing anything about the chemical aspects of the soap.

රදේද කුණු යනවා ඒ කැලලෙන් හෝද්නකොට. මතේන මහෙම දයෙක් නමයි මෝ ගුණ පද කියන්නෙ. මෝවා එක්තරා ලෝකෝත්තරත්වය කරා ගනියන, ලොකිකි කහට කපන, “රසායන පද”, රසායන කැලි.

When the soap is applied, the dirt gets removed. The expressions of the Nine Nobilities work the same way. These are the cleansers that would get the defilements off your minds.

ඕක හරියට තෝරාගන්නහම අපිට ඔය ප්රශ්නෙ නෑ. දැන් මෝ “අරහං, සම්මා සම්බුද්ධ, චිජ්ජා වරණ සම්පන්න, සුගත...” පද වනේ කරලා කියන්න ඕනෑ. ඉතින් “ඉතිපිසෝ” හගවා...” ඔහොම ගන්නම “ඉතිපිසෝ” කියලා පදයක් ඇත්තේ ම නෑ.

If we get this clarified there wouldn't be any problem. We also have to keep intervals between each of the nine expressions. “Araham, Samma-sambuddha, Vijjacarana-sampanna, Sugata ...”. Some would chant “ItipisoBhagava”, which is very wrong.

අර ගුණ නවයෙන් යුක්තයි කියලා පන්නපු “මසෙමේ හයින ඒ හාග්යවනුන් වහන්සේ...” කියන එක නමයි “ඉතිපි සෝ” හගවා” කිවුවො. නමුත් මුල ම කාලා දැන් නියන්නෙ...නව අරහාදි බුදු ගුණ අරගන,

“Itipi so Bhagava” means (Itipi – Ishta praptha- The one who has attained the most agreeable state), “because of these reasons, the Blessed one”; (Itipiso – the one who has wiped off the agreeable qualities).

බුදු ගුණ කර්මසංඛාතයේ වශයෙන් වඩන්න ගිහාම, “ඉතිපිසෝ හගවා...” කියලා පටන් ගන්නකොටම “ඉතිපිසෝ” කියලා වචනයක් නෑ, කියපු මුලු අර්ථය ම කැපුනා එනනිත්, රසායනය වනෙසි වුනා. එනකොට පරතිචාර දක්වන්නෙ නෑ.

In the correct meditational phrase, there is no word called “Itipiso”. When you chant this way, the cleanser gets deformed, the desired results wouldn’t come about.

ඊලඟට කොහෙ ගිහිත් බැලුවත් “ඉතිපිසෝ හගවා” මයි කියන්නෙ. හැමහැනම අහලා බැලුවොත්, “ඉතිපි සෝ හගවා” (“ඉතිපි” සහ “සෝ” අතර ඉඩ තබා) කියලා ශබ්ද කරන්නෙ නෑ.

Wherever you go, everyone chants “Itipiso bhagava”. One should leave a space between “Itipi” and “so”. They don’t pronounce it properly.

දැන් මං මිහඳේ හුඟාක් දනෙකුට කියලා, කියලා, හුදු කරලා හිතදා දැන් එක්තරා මට්ටමකට පිරිසක් ඒ විදිහට ගන්නවා. නමුත් “ඉතිපි” කියලා පොඩ්ඩක් තවත්තලා “සෝ හගවා” කියලා කියනවා,

Here of course after correcting them so many times, now everyone has got used to pronounce it properly. Recite “Itipi”, leave an interval and then recite “so Bhagava”.

ඒත් “ඉතිපිසෝ හගවා” කියලා ම අනිත් අය කියනවා. මොකද, ඒක කොච්චර කිවුවත් තව තෝරෙන්නෙ නෑ. ඉතින් “ඉතිපිසෝ හගවා” කිවුවම, එහමෙ පදයක් ගලපන්න බැරුව යනවා, පද ගැලපීම නැනුව යනවා.

The others continue to utter “Itipiso bhagava”. Despite continuous reminders, they don’t seem to get it. The term “Itipiso bhagava” isn’t matching to the great nobilities of the Lord Buddha.

පද ගැලපීම නැත්නම් අර කර්මසංඛාතයට බාධකයි. ඒ නිසා “ඉතිපි සෝ හගවා අරහං, සම්මා සම්බුද්ධෝ, විජ්ජා වරණ සම්පන්නෝ, සුගතෝ, ලෝකවිදු, අනුත්තරෝ සුරිසම්මසාරථි...” පදය සම්පූර්ණයෙන් ම ගන්න ඕනෙ.

It becomes a hindrance to the meditational phrase. “Itipi so Bhagava; Araham, Samma-Sambuddho, Vijja-Carana Sampano, Sugato, Lokavidu, Anuttaro Purisa Dhamma Sarathi, Sattha Deva-Manussanam, Buddho, Bhagavati”.

“...සත්ථා දෝවමනුස්සානං, බුද්ධෝ, හගවා ති” අන්න, පදනේ පදෝ වනේ කරලා ගන්න. දැන් පලේන් අය ඔහන අරගන්නකොට අර “අනුත්තරෝ, සුරිසම්මසාරථි” දකෙට කඩනවා – නව ගුණ, දහ ගුණ කරනවා.

Each expression has to be recited keeping distinct intervals. Some others divide the expression “Anuttaro Purisa Dhamma Sarathi” as “Anuttaro” and “Purisa Dhamma Sarathi”. It results in 10 Nobilities rather than 9.

දැන් ඔය “බුදුගුණාලංකාරයෝ” ත් නව ගුණ, දහ ගුණ කරලා ලියලා තියනේනෙ. “අනුත්තරෝ” කියන එක එක පදයක් වශයෙනුයි, “සුරිසම්මසාරථි” කියන එක නව පදයක් වශයෙනුයි අරගෙන තමයි

Even in the ancient text called “Budugunalankara” this mistake has been made. “Anuttaro” has been interpreted as a distinct term and “Purisa Dhamma Sarathi” interpreted separately.

ඉතින් එව්වර පණ්ඩිතයන් වහන්සේලා ත් නවගුණ ලියන්න ගිහිලො දහගුණ කරලා ලියලා තියන්නෙ. ඉතින්, “අනුත්තරෝ භූරිසම්මසාරථි” කියන්නෙ එක පදයක් (ගුණයක්).

Even such scholarly monks have made mistakes, creating 10 Nobilities rather than the nine that we know of. “Anuttaro Purisa Dhamma Sarathi” is one expression pointing to a distinct nobility of the Lord Buddha.

ඉතින් ඔය කියන රටාවල අපි වනෙසි කරනොත් අපිට ඕනෑ හැටියට, ඒකෙ තියනෙ “ගුණ බලය” ලබන්න බැඳුව යනවා. ඒක අපි හරියට, ඒක වචන, අනුරූප හරියට ශබ්ද වන්න, ඒකට අවශ්‍යය කරන අදින පරමාණයනේ,

If we change the sound patterns the way we want, its innate power wouldn't actualise. One needs to pronounce the letters properly, extending or not extending over more than a single beat as appropriate.

දිව්‍ය අක්ෂරයක් මාරු දකෙයි, කටේ අක්ෂරයක් මාරු එකයි, හල අක්ෂරයක් මානා භාගයයි කියන ක්රමයක් තියනෙවා. දැන් මේ ක්රම අද වැහිලා තියන්නෙ. එහෙනම් එක එක්කනො ගිණු – ගිණු මනාපටෙ ගාථා සජ්ඣායනා කරනවා.

An extended vowel sound would go for 2 counts and a normal vowel sound for 1 count. And half a count in case of consonant sounds. This methodical usage of phonetics has been concealed nowadays. One can't recite chanting the way he wants.

ගිණු – ගිණු ලෝකික කාල ඒවට ආරෝපණය කරලා ලස්සන වන්න කියනවා, හැඩ වැඩ වන්න කියනවා. තමන්ගෙ මුඛයේ කම තියා එක එක විදිහට ශබ්ද, මහප්රාණ කරලා කියනවා.

One can't use different phonetic features to make the chanting melodious, making them aesthetically appealing by using pitch gestures etc.

ඉතින් එහෙම කියන්න පටන් ගන්නම ඒකෙ තියනෙ ගැලපීම නැතුව යනවා. මහප්රාණයේ මට්ටමට එහා මහප්රාණ කරන්න හොඳ නෑ, අලපප්රාණයේ මට්ටමට එහා පහත් කරන්නත් හොඳ නෑ.

If these sorts of methods are used, it is not compatible with the spirituality. The high pitch should not be overly increased, and the low pitch should not be overly decreased.

එහෙම කරපුහාම, ඉතින් අද කියන ඒවා මං අහලා තියනෙවා, මට හැමතැනින්ම කප්මස්ථාන ඇහෙන ඒවත් තියනෙවා, අපේ ඒ විශේෂිත භාෂුද්‍රව්‍යවුන් ගේ, ඉතින් අර ගුණ කියනකොට, “..අරහං වන සෝක...” කියලත් කියනවා.

I have heard here and there, some meditational phrases even. Some monks pronounce as “Araham /və'na/ seka” instead of “Araham /wāna/ seka”.

“වන සෝක” කියන එකේ “ව.. ව” කරනවා. (නිවැරදි ශබ්දය පිටපත් කළ නොහැකියි, එබැවින් කපුණාකර දෝශනාවට සවන් දි නිවැරදි ම හඬ අසන්න). ඉතින් “වන සෝක” කියලා වචනයක් නෑ, “සම්මා සම්බුද්ධ නම් වන සෝක...” මේ

The sound /və/ has been changed to /wə/. There is no word called “/və'na/ seka”. “Samma Sambuddha /wāna/ seka”. See.

“වන” කියලා වචනයක් භාවිත වන්නේ නෑ. අන්න ශබ්ද වනෙසි ඒවා. ශබ්ද කළ යුතු වචනය ශබ්ද කරන්නේ නැතුව, ඒක පහත් කරලා ගන්නකොට, ඉතින් ඒවා අපිට අඩුපාඩු වනවා.

There is no word sounding “/və'na/”. The sound is different. When the sounds are not pronounced properly that would become a hindrance when they are used as spiritual tools.

මොකද, “ගුණ හඬ” හරියට එන්න ඕනි. “ගුණ හඬ” හරියට ආවේ නැත්නම්, “ගති හඬ” හරියට ආවේ නැත්නම් “ගති ගුණ” මතුවන්නේ නෑ. ඉතින් එතකොට “ඉතිපියෝ.... හා...ගවා...” කිවුවට හරියන්නේ නෑ.

Because the innate sound should come about in order for the innate qualities to emerge. If one pronounce “lthipisooo....bhaaa...gawaaa...”, that would not be in conformity.

ඒකෙ අවශ්‍යය කරන මට්ටමක් තියනවා. ඉතින් මෝවා අද හැඟවිලා නිසා, මෝ ශාස්තර, මෝකෙන් මතුකරගන්න විදිහක් නෑ මොකද්ද ඒ පදයට ගන්න “දිජ්ඣ අභිජයට මාරුව” කියන්න මොකද්ද?

There is a certain level as to how fast or slow a chanting should be recited. The proper usage of phonetics should be used. One should know the appropriate number of counts for each sound.

මාරුවා දකෙකට වැඩිය කියනවා නම්, මාරුවක පරමාණය කොච්චරද? දැන් මෝවා දැනගන්න ශාස්තර අද නැති නිසා මෝ මාරුවා ගැණගන්න දන්නේ නෑ. මාරුවක දිජ්ඣ පරමාණය කොච්චර වලොවක් යනකල දිජ්ඣ ද?

One should know what the measure of a count is if more than one count is used. Don't know how to ascertain the duration of a count.

කොහොමද මාරුවක ශබ්ද දිජ්ඣත්වය දැනගන්න? මාරුවා දකෙක ශබ්ද දිජ්ඣත්වය කොච්චර මට්ටමකට ද තියන්නේ කියලා දැනගන්න? ඒ ශාස්තරය වැහිලා නිසා අද හොයාගන්න බැ.

How long a count should be for? How long an extended vowel sound be recited? Because the science of phonetics is concealed, one can't know easily.

මොකද, මෝක පොත්-පත් වල අද මෝක වැහිලා තියනේ එකක්. පොත්-පත් වලින් නෑ, අඩුවා නෑ, මොකද “හලෙ අඩුවා” දැන් නෑ. “හලෙ අඩුවා” වල ඕවා තිබුණා, නමුත් අද “හලෙ අඩුවා” ඔක්කොම හංගලා, විනාස කරලා දාලා.

The books that are referred today, don't include these things. The ancient Sinhalese commentaries aren't there anymore. They contained these sciences. All of them have been hidden or destroyed.

ඒ නිසා ඒ වැදගත් ශාස්තරය නැතිවලො ගිහිල්ලා තියනවා. ඉතින් ගාථාව හලලා, කරලා, අපිට ඕනි හැටියට එක එක රටා, රටා අරගනේ, එහෙම රඟපාන්න යන්න බැ. එතකොට කියන්න පුළුවන්,

Therefore, we have been deprived of valuable knowledge. We can't put aside the proper way to recite chants and go for theatrical voicing.

අහගනේ ඉන්නන් පුළුවන්, ඒ “ගති හඬ” ලැබෙන්නේ නැතිවලො, “ගති ගුණය” පහලවෙන්නේ නෑ. “ගති ගුණය” නැත්නම්, අවශ්‍ය සමාධිය නැගෙන්නේ නෑ. ඒකයි කාරණය.

We might be able to hear nicely. However, without the proper sound, the desired qualities wouldn't be induced. Thus, the desired Samadhi would not be attained.

ඒත් අනුප්‍ර ගණිත ක්රමය තියනෙවා, අනුරක් ගණිතකොට ඒකට යන මාර්ග ගාණ ගණිත ක්රමයක්. යම්කිසි ගාථාවක් කියනකොට, ගාථාව මාර්ග කියක් තියනෙවද? මේ හලෙ අවුවා නැති නිසා අපිට මේක හොයාගන්න බැස්සව,

There is a method to count letters. The counts attributable to each letter. When a certain chant is recited, how many counts are relevant to that chant? With out the commentaries we can't find out.

නමුත් ඉතින් ඕක හොයාගන්න ක්රම අපි ඇසුරු කරලා, හොයාගෙන තියනෙවා. අපි හිතමුකො, නවගුණ ගාථාව කියනකොට, “ඉ” “ති” “පි” අනුප්‍ර නුතක් කියවුනා. “සෝ” කිවුවහම දිජිස් අක්ෂරයක්. දිජිස් අක්ෂරයක් මාර්ග 2 යි.

We have found out the way to find it. When we recite the chant of the Nine Nobilities, suppose we say, “i” “thi” “pi”, three letters are voiced. “So” is an extended sound, which takes 2 counts.

“ඉ” “ති” “පි” “සෝ” කියනකොට, මාර්ග ඔක්කොම නුතයි, දකෙයි, පහක් 5 ක් කියවුනා. “හ” “ග” “වා” හ යන්නට එකයි, ග යන්නට එකයි, වා යන්නට මාර්ග දකෙයි, දැන් මාර්ග 4 ක් කියවුනා. “අ” “ර” “හං” කිවුවම එකක් එන්නෙ, එක අනුරක්.

“i” “thi” “pi”, “so” requires 3 counts plus 2 counts: 5 counts in all. When we say “bha” “ga” waa”, it requires 2 counts for “bha” “ga” and 2 counts for “waa”: 4 counts in all. In “a” “ra” “ham”, “ham” takes only 1 count.

ඒ නිසා අ යන්නට එකයි, ර යන්නට එකයි, හං කියන එකටම එකයි මාර්ග 3 යි එනන. ඔය විදිහට මාර්ග ගණිතන ඕනෙ, මේ නව ගුණයන්ට ම තියනෙ. ගැණපු මාර්ග ගාන අරගනෙ, අපි ගාථාව කියන්න විනාඩියක් ගියා නම්,

a” takes 1 count, “ra” takes 2 counts and “ham” takes only 1 count: 3 counts in all. Likewsie we need to calculate the number of counts it takes to chant all 9 nobilities. If it takes 1 minute to recite the entire chant,

විනාඩියක් කියන්නෙ තත්පර 60ක් නෙ, අර තත්පර 60 අර ආපු මාර්ග ගණනේ බදෙපුහාම, අන්න විනාඩියක් නුල මේ ගාථාව කිවුවා නම් තත්පර කියක් මාර්ගවකට එනවද කියලා බදෙපුහාම තත්පර ගණනේ එනවා.

Since, 1 minute is 60 seconds, if we divide 60 with the number of counts, we calculated, we'd find out the time we need to spend to utter each count of the chant.

ඕන්නම් විනාඩි දකෙකින් මේක කියන්න පුලුවන්, ටිකක් ඇදගෙන. එනකොට තත්පර 120 බදෙන්න ඕනෙ අර ආපු මාර්ග ගණනින්. අන්න එනකොට මාර්ගවකට අවශ්ය කරන තත්පර ගණන එනවා, කාල සීමාව.

If we want to voice the chant over 2 minutes, a bit slowly, we need to divide 120 with the number of counts of the chant. Thus, we can find out the duration of each count.

අන්න මාරුවක කාල සීමාව. ඉතින් ඒ නිසා එහමෙ ශාස්තර ක්රමයකින් තමයි මේක දකින්න ඕනේ. නමුත් “සමාධියෙන්” හඬ නැගෙනකොට, ඕවා ගොත ගොතා කියන්න ගිහාම හරි අමාරුයි, ඕකෙ නියාය ධර්මය ඔය කියන්නෙ.

We need to use this technique to chant properly to facilitate the anticipated “samadhi”. If we are to melodize the chants, the purpose of the chanting won’t be achieved.

සමාධියෙන් නම් ඒ ගාථාව කිවුවම, ඔය ක්රමයට ම තමයි හඬ නැගිලා එන්නෙ, ඒක වනෙස වන්නෙ නෑ. ඉතින් අන්න ඒ ක්රමයට ගන්න ඕනේ, වරේගෙන් කියන්න පුළුවන්, හයියෙන් කියන්න පුළුවන්, හිමිත් කියන්න පුළුවන්, ඇදිලා කියන්න පුළුවන්,

If the chant is uttered, through a Dhamma samadhi, the sounds would come out in the proper way. We can utter the chant slowly or faster as preferred.

හැබැයි මාරුව වනෙස කරන්නෙ නැතුව කිවුවහම පදයක්, පදයක් ගාතෙ, අකුරක්, අකුරක් ගාතෙ හරියට නැගීම, තරේරීම එනවා. කොච්ඡර වරේගෙන් කිවුවත් පැහැදිලියි.

But, without changing the relevant counts, with each word, the innate emotion can be understood. It becomes clear despite how faster we chant.

ඒ “සමාධි හඬකට” මිසක් ඒක අලෙන්න බෑ, වරේගෙන් කියන්න ගියොත් හැමතැනම පැටලෙනවා. සමහර ඒවා දිව්ව කියවෙනවා, සමහර ඒවා ඉක්මනට කියවෙනවා, එතකොට වචන පැටලෙනහම අර්ථය ගන්න බෑ.

Only a person with a Dhamma samadhi could utter clearly, despite how faster he is chanting. No words get twisted. If the words gets twisted, the correct understanding doesn’t come out.

දැන් පරේනවා ඇති, දැන් අපි අර අනුමෝදනා දරේගනාව කරනකොට, ඔය කොච්චර වරේගෙන් කියවනෙද? මොටෝ සයිකලේ ස්පාර්ට් කරපුහාම යන සිද්දම වගේ, ඒ තරම් වරේගවත් අකුරු, වරේගෙන් කියාගෙන යනවා.

During the merit-transference we normally, utter words very quickly. Sometimes it would sound like a motorcycle engine starting to run. It’s quite fast, the words are voiced faster.

නමුත් කියන ඒවා හොඳට තරේරෙනවා අහගෙන ඉන්න එක්කනොට, අවධානය විතරයි ඕනෑකම තියන්නෙ. “මේ මේ කාරණය යි මේ කියන්නෙ” කියලා එක එකක් තැර තරේරෙන්න පටන්ගන්නවා.

But the listeners can understand if they are attentive. They can distinctively recognise what is said, one after the other without any confusion.

පළවනේ දවසම අවධානයෙන් හිටපු මනස යොමුවෙලා නැත්නම් එක දවසක්, දකෙක් යනකම් තරේරෙන්නෙ නෑ, ටිකක් අඩුයි. ආයි අවධානය යොමු කරලා අහනකොට හොඳට පැහැදිලිව තරේරෙනවා කොච්චර වරේගෙන් කිවුවත්.

On the first or second day, if they aren’t attentive, they might not understand perfectly. But afterwards with attention they can understand what is uttered, it doesn’t matter how fast the things are said.

තව වේගෙන් කිවුවා නම් තවත් අහන්න පුලුවන්, තේරුම් ගන්න පුලුවන්. හැබැයි ඔය මාර්ග ගණන හරියට වනෙසි වුනා නම්, ඔය තේරුම් එන්නෙ නෑ. ඉතින් මේ මාර්ගවේ අංශු මාර්ගයක් වනෙසින් නැති වේගය කොට්ඨිවරද කියනවා නම්,

If the tempo is further increased there wouldn't be much problem. But if the number of counts is tampered with, the understanding gets distorted. If there's no alteration in the number of counts, there is no problem.

අපි වචනයක් කතා කරනකොට ලොවුතුරා බුදුරජාණන් වහන්සේට වචන 512 ක් කියන්න පුලුවන්. අපි වචනයක් කතා කරන වලොවට සැරියුත් හාමුදුරුවන්ට වචන 64 ක් කතා කළහැකියි.

This is why, the Lord Buddha is able to utter 512 words, when we'd utter just a single word. The Arahant Saryuth was able to speak 64 words, within the time we take to speak a word.

අපි වචනයක් කියනකොට ආනන්ද හාමුදුරුවනෝට වචන 8 ක් කතා කළහැකියි. මේ බුද්ධ සාසනයේ අධික වේගය තිබුන නුත් දනො. සාමාන්යය කෙනෙක් වචනයක් කතා කරන වලොවට

With regard to the Venerable Ananda, it was 8 words. They were the three individuals who could speak much faster than the normal humans, that we come across in the Lord Buddha's dispensation.

වචන 8 ක වේගෙන් කතා කරන්න පුලුවන් ආනන්ද හාමුදුරුවනෝට. සාමාන්යය කෙනෙක් වචනයක් කියනකොට වචන 64ක් කියන්න පුලුවන්, වේගයෙන් දේශනා කරන්න පුලුවන් සැරියුත් හාමුදුරුවන්ට,

Just imagine being able to speak 8 words. When a normal person speaks a word, the As I said earlier the Venerable Saryuth could speak 64 words.

සාමාන්යය කෙනෙක් වචනයක් කියන වලොවට වචන 512 ක් කියන වේගයෙන් කතා කරන්න පුලුවන් ලොවුතුරා බුදුරජාණන් වහන්සේට. නමුත්, ලොවුතුරා බුදුරජාණන් වහන්සේ කියන දේශනාවක් නියතෙවා නම්,

The Lord Buddha could speak 512 words during the time it takes for a normal person to utter a single word. But it has no adverse impact on the understanding it creates in the listeners' minds.

පුංචි ළමයෙක් අහගෙන හිටියත්, කොට්ඨිවර වේගෙන් කිවුවත් තේරෙනවා. මේක අද හිතාගන්න බැරි, පුදුම සහගත දෙයෙක් වනෙවා මේ ශාස්ත්රය දන්නෙ නැති නිසා. මේකට අවශ්‍යය වන්නෙ,

Even a small kid can understand despite the speed at which they are uttered. This might sound inconceivable today, because we don't know much about the techniques that are operational in this regard.

ඒ ඒ උත්වහන්සේලා ඉදිරියෙනි ඇතිවන්නා වූ යම්කිසි කෙනෙක් ගෙවින්න සමාධි ස්වභාවයයි, උත්වහන්සේලා ගේ වචන වල නියත පැහැදිලි බවයි. මොකද, ඒ කියන න්‍යාය ධර්මය ට අනුකූලව ම නිසා, ඇතිවන්නා වූ පැහැදිලි බවයි.

This is because of the peaceful nature of the minds of the listeners in the proximity of those great individuals and the clarity in their speech. Such clarity is derived directly from the doctrinal aspects.

මනේන මණේ නුලින නමයි කනෙකුට වටහා ගන්න පුළුවනි කතෝච්චර වණේගෙන් කිවුවනි. ඉතිනි ඒ නිසා මණේකෙදි අපි දකින්න ඕනෑ මණේ බුදු ගුණ නවය කියන එක විස්තර කරලා එහමෙ ගන්න ගියොත් එහමෙ, ඕක කරන්න හම්බවනෙ එකක් නමෙයි.

Therefore, the speed at which they are uttered doesn't adversely impact the clarity. We must understand that when it comes to the Nine Nobilities of the Lord Buddha, it isn't possible to take one by one analyse them, try, and explain them.

එහනෙම් අපි දැනගන්න ඕනෑ මණේ පද – පද වනේ වනේන අර කිරමාණුකූලව ඒක කියන්න. “ඉතිපි සණේ හගවා අරහං, සම්මා සම්බුද්ධණේ, විජජා වරණ සම්පන්නණේ, සුගතණේ, ලොකවිදු...” ගාණට ම යන්න ඕනෑ

We need to know how to chant these expressions methodically one after the other. “Itipi so Bhagava, Araham, Samma-Sambuddho, Vijja-Carana Sampanno, Sugato, Lokavidu,

“...අනුත්තරණේ පුරිසදම්මසාරථි, සත්ථා දණේවමනුස්සානං, බුද්ධණේ, හගවා ති” මූලයි, මැදයි, අගයි හඬ එක ගානට යන්න ඕනෑ, මණේකත් තව එකක්. මූල, මැද, අග නුතණේදීම ශබ්දය සමාන වනේන ඕනෑ. දැන් සමහරෙක් කියනකතොට...

Anuttaro Purisa Dhamma Sarathi, Sattha Deva-Manussanam, Buddho, Bhagavati.” The beginning, the middle, the end all needs to have the same level of sound.

“ඉතිපි සණේ හගවා, අරහං, සම්මා...” මහතොමත් යන ඒවා නියනෙවා. වචනයක්, දකෙක් සද්දයි, වචනයක් දකෙක් කනි නියාගනෙ ඉන්න ඕනෙ අහන්න. එහමෙත් දණේගනා නියනෙවා.

Some people utter one expression with high sound and whisper another. The level of sounds alternates throughout the chant.

ඒවා ගැලපෙනෙ නෑ එකක්වනි, ඒවා එක එක ලොවනි, රටාවනි, මණේ ලණෙකික කාම ලණේකේ මිනිස්සුන් ගෙ ඒ අදහස් වලට පුද්ගලයා තමන්න පුළුවනි, වසඟ කරන්න පුළුවනි.

These are not compatible with Dhamma understanding. Different melodies, patterns are useful to grasp the audience among the people who value sensuality as utmost.

එහමෙ නියනෙවා සාහිත්ය කලාවල. ඒ සාහිත්ය කලාවල හරියන්නෙ නෑ බුදු දහමට. බුදු දහම සමාධියනේ නැගෙනේ ඕනෙ එකක්. “සමාධි හඬ” යි සාහිත්ය කලා රසයයි කියන්නෙ දකෙක්.

Aesthetics is one thing. Buddha Dhamma is another. The Buddhism concerns with the Samadhi. The conforming sound is not like that of artistic melodies.

දැන් ඕක නිසා එක එකකනොට එක එක විදිහට කියන්න පුළුවනි. දැන් යම්කිසි කනෙකේ ඔය ... (පිරිසිද්ධ ගායකයකුගෙන් නමක් උදාහරණ ලෙස ගනියි)... වගණේ, පුද්ගලත්වයනේ නම කියන්න හතොඳි නෑ,

Different people can utter the same thing. Suppose a famous singer is to utter the chant of the Nine Nobilities. It's not good to say names of course.

නමුත් යම්කිසි, එබඳු යම්කිසි ආකාරයක දණේභීය ගායකයන් කියන්න පටන්ගන්නහම බලන්න ඒ ගාථාවක් එහමෙ කතොහොමදි කියන්නෙ කියලා, සමහර වලොවට ගාථාවක් කියලා ඉවරවනෙ මට්ටමට, එක අකුරක් අදිනවා.

But suppose some singer who is considered as a bit of a local sensation, he might sing it melodiously extending parts here and there to show case his singing capabilities.

එක එක විදිහට කියනවා, හරි ලස්සනයි, හඬ මිහිරියි, එහමෙ තියනෙවා. ඒ වුනාට ධර්ම අවබෝධයට ඒක ගැලපෙනෙ නෑ, සමාධියට ගැලපෙනෙ නෑ. අහං ඉන්න පුලුවන්, ඒවා ලෞකික සාහිත්ය සමාධියක් ලැබෙනවා.

It would be lovely, pleasant-sounding. But it wouldn't ever facilitate the Dhamma understanding. One could listen for any amount of time. It would give an artistic samadhi.

මොකද “සමාධි” කියන ඒවා, “මිත්සා සමාධි” ත් තියනෙව නේ, ලෞකික සමාධි ත් තියනෙව නේ. “ආර්ය සමාධියක්” ලබන්න බෑ එහමෙ ගැසුවට. ඉතින් ඒ නිසා හරිආකාරව, දැන් ඔය පිරිත් කියනකොටත් අපි ඔය පුද්දේද තියනෙවා.

There are “micca-samadhi”, which are worldly. The “arya-samadhi” or the noble samadhi isn't brought about by them. The same habits are sometimes visible when it comes to chanting Pirith.

“ඒ..... වං.....” කිය කිය හුඟාක් වලො ඇද ඇද ඉන්නවා ඉතින්, “මේ..... සුතං” ඒ ටික නිකං ම ගියා. අන්න එහමෙ එක එක රටාවල තියනෙවා. ඕවා ඉතින් කියන්න ලස්සනට හේ, යම්කිසි එක එක තාල රටාවල, සාහිත්ය රටාවල තියනෙවා,

“ Ae..... wan.....”. Like that some parts are overly extended. “Me..suthan”. That part would be uttered very swiftly. Different patterns are incorporated. Those would be fine in artistic endeavours.

හැබැයි පිරිතෙන් ලැබෙන්න තියනේ “විත්ත සමාධිය” ලැබෙන්නෙ නෑ. ඒකයි ඒ, හරියන්නෙ නෑ. “ඒවං මේ සුතං ඒකං සමයං භගවා...” එතකොට තමයි, ඒ තැනින් තැන අඩු-වැඩි වන්නෙ බෑ, ඒ සමාධි හඬකින් ම ගන්නොත් හරි ආකාර හඬ එනවා.

But with that, the peaceful mind expected from chanting Pirith wouldn't be possible. “Aewang me suthang aekan samayan bhagava..”. When uttered this way consistently without overly extending or rushing through different parts here and there, that would facilitate the expected Samadhi.

ඒ හඬ අහ අහා ඉනකොට විත්ත සමාධිය, අන්න උපක්රමයෙන්, අර කිලිට් රඳේද උපක්රමයෙන් පිරිසිදු කරනවා වගේ, කිලිට් හිත උපක්රමයෙන් පිරිසිදු වන්නෙ හේතු වනෙවා “බුද්ධානුස්සති, ධම්මානුස්සති, සංඝානුස්සති” නුතම.

While we listen, we gain the inner peace, mindfulness. Similar to the dirty cloth, our minds get purified, through the recollection of the Buddha, Dhamma, Sangha (Buddhanussati, Dhammanussati, Sanghanussati).

දැන් ධර්මය සජ්ඣායනා කරනවා නම්, ඒ හඬ අහලත් කිරි වවුලො එනනින්, ඒ අත්බැවෙන් මිදිලා මනුස්සයෝ වලො උපන්නා, මුවෝ මනුස්සයෝ වලො උපන්නා කිවුවම, අන්න ඒ “ගති හඬ” අහලා, උන්ට අදහස් තේරෙන්නෙ නෑ.

We have heard of the instances, where even the bats, deer getting rid of their animal beings and being born as humans because of listening to Dhamma chants.

නමුත් උපකරමයෙන් කිලිටි හිත පිරිසිදු කරනවා කිවුව බුද්ධ දෝශනාව හොඳට පැහැදිලි වන දයෙකු නමයි කිටි වඩුලො 500ක, මුවෝ 500ක, මහෙමෙ බණ අහලා, එනනින් මැරලා ඇවිදිල්ලා මනුසිසයෝ වලො උපන්නා කියලා අපෝ ධර්මයෝ තියනෙව නේ,

Tactically the minds get purified. It is mentioned that some 500 bats, 500 deer were able be born as humans after their death because of listening to Dhamma chants.

අන්න ඒ තියනේන හෝතුට ඒකයි. “මණ්ඩක” දිවය පුරුකා, බුදුරජාණන් වහන්සේ වැඩ ඉන්න කාලේ, උත්තරාසනේගේ ශබ්දය අහලා, අර ගොපථි කොළවා ගේ කෝටුවට හිරවලො මැරලා, එවලෙමෙ දවෙයකේ වලො ඉපදිලා,

That’s how it was possible. In the case of the Maṇḍuka Devaputta, a frog was absorbed in the sound of the Dhamma speech, was killed accidentally, and was reborn in the deva realm.

ඒ ඉනුරු බණ අහන්න ම දෝව අත්කැවයනේ අහලා, සෝවාන් ඵලයට පත්වලො ගියා කියලත් තියනවා. දැන් එතකොට එනනින් හොඳටම පෝනවා තිබෙනා ට ධර්මය තෝරිලා නමෙයේ එනේට පත්වුනේ.

And that deva returned to listen to the part he missed and became a sotapanna. The animal could not understand the Dhamma of course.

හැබැයි “ගති හඬ” ඇසිරු කරගනෙ, අන්න උපකරමයෙන් කිලිටි හිත පිරිසිදු වනේ ක්රමය. ඉතින් ඒ නිසා පිරිත් හඬ, ධර්ම ස්පර්ශයනා හඬ බොහොම වැදගත්, ඒක ඒ රටාවට යන්න ඕනෑ.

But he was able to associate with the innate sound of the Dhamma speech and tactfully was able to cleanse its mind to a certain extent. Therefore, the sound of the Pirith or the Dhamma speech of great value. The innate audio pattern must be present.

ඉතින් ඒකෙන්, මේ නවගුණ ගාථාව විස්තර කරන්න යන්න ඉස්සලේලා මේ ක්රමය දැනගන්න ඕනෑ, පද වනේ වනේ, ඔය කරන ක්රමයට, ඉක්මනට කියන්නත් පුළුවන්, ඇදිලා කියන්නත්, බොහොම හමේත් කියන්නත් පුළුවන්,

Therefore, before going in to analysing what the Nine Nobilities are, we should be able to chant each expression separately, keeping the appropriate pace, slowly or fast as appropriate.

ඉතින් ඕනෑ විදහට කියන්න පුළුවන්. හැබැයි කිවුවට, අර අක්ෂර – සන රටාව හරියට තියනේන ඕනෑ, ඒකයි කාරණය. “ඉතිපි සෝ හගවා, අරහං, සම්මා සම්බුද්ධෝ, විජජා වරණ සම්පන්නෝ, සුගතෝ, ලෝකවිදු...”

We can chant the way we want. But the proper linguistic and phonetic patterns should be complied with. That’s the key. “Itipi so Bhagava, Araham, Samma-Sambuddho, Vijja-Carana Sampanno, Sugato, Lokavidu...”

ඒත් යන්නෙ ඒ ගාත මයි, ඒකෙන් අක්ෂර හරියටම ගන්න කාලය වනේ කරලා බැලුවොත් අර ගාණට ඒ ගණන යනවා. “ඉතිපි සෝ හගවා, අරහං, සම්මා සම්බුද්ධෝ...” ඒ ගාණටත් ගිහැකි. ඒත් වචනයෝ අනුරක් ගාතෙ තෝරෙනවා.

The counts for each letter and temporal patterns of sound levels are still consistent. “Itipi so Bhagava, Araham, Samma-Sambuddho...” We can use this tempo as well. Still the clarity is there with each letter.

“ඉතිපි සංථා භගවා, අරහං, සම්මා සම්බුද්ධංථා, විජ්ජා වරණ සම්පන්නංථා...” ඒත් යනවා, ඒත් අකුරක් ගානෙ තෝරෙනවා. ඉතින් ඒක සමාධියකට ගෝවර වටේව හඬකට තමයි ඒ ශබ්ද රටාව ගෝවර වන්නෙ.

“Itipi so Bhagava, Araham, Samma-Sambuddho, Vijja-Carana Sampanno...”. Still sounds fine. The sound pattern is compatible to the Dhamma samadhi,

එනකොට අනික් අය මොකද කරන්නෙ, අන්න “කල්යාණ මිත්ර සම්පන්නිය” කියන්නෙ ඒ ශබ්දය ට සවන් දිගෙන ඉන්නවා. සවන් දිගෙන ඉන්නකොට ක්රමානුකූල ව වින්ත පාටිශුද්ධිය නැඟිලා,

This is how the association with a Kalyana mitta or a spiritual friend become useful. The others listen to the kalyana mitta and gradually the purification of the mind takes place.

ඒ හිතක් සමාධිගත වනවා, අර කියන හඬට ගැලපෙන. ඊට පස්සෙ, මොක තමයි කිවුවෙ බුදුරජාණන් වහන්සේගේ කාලයේදී නම් “ශ්රවණය නුලින් දරාගෙන ගනොපු, මුඛ පරම්පරාවනේ ධර්මය ගනොපු” ක්රමයක් තිබුණා කියලා.

Thus, the minds of the listeners too become tranquil. In the times of the Lord Buddha, there was a tradition of bringing down Dhamma from generation to generation by listening to Dhamma and relaying to the others by word of mouth.

ඒ ක්රමය එනකන් “ගති හඬ” හරියට ආවා, “ගති සමාධිය” ඒ ගෝල ශ්රාවකයන්ට මනුවුනා. උත්තරාසනේලා ට ඒ සමාධිය නැඟුනාට පස්සෙ අර හඬ රටාව වෙනස් වුනේ නෑ, ඒක හරියටම ආවා.

The innate sound attributes remained intact with this method and the innate samadhi emerged in the minds listening student monks. Since they too achieved the innate samadhi the innate sound patterned wasn't compromised.

යම් කාලකෙදි ඒවා විනාස වලො ගියාට පස්සෙ, නැවත යළි ගොඩනඟාගන්නකොට ඒවා නෑ. ඒ හලෙ අටුවා ති නෑ, ඒ ක්රම ති නෑ, ඒ හින්දා එක එක්කනො, නම තමන්ගේ සාහිත්ය රසයන්ට අනුකූලව පිරිනි කියන්න පටන්ගන්නා,

After some time, those methods came to a halt and it wasn't possible to revive them in the absence of Sinhalese commentaries. Without a proper guide, different individuals started chanting, incorporating aesthetic add-ons.

හාවිනා කරන්න පටන්ගන්නා. ඒකෙන් ඇතිවුනු වෙනස තමයි අද මෝ බලපාලා තියන්නෙ. ඉතින් මොකෙදි අප්රමාණ බුදු හුණ විස්තර කරන්න යන්න අවශ්යය නෑ, මොක එක්තරා විදිහක උපක්රමයක්.

It became a practice and with time the pronunciation of chants became distorted. See we don't need to get the infinite nobilities of a Lord Buddha clarified. But we can use them strategically.

“හයක්, තැනි ගැනමක්, ලොම් දැහැගැනමක් ඇතිවෙව්ව වලොවට මා මනෙහි කරන්න, ඔබලාගෙ බය, තැනිගැනුම් තැනිවලො යනවා. කුමක් නිසාද? නවාගනයන් වහන්සේ රාගකෂයයි, ද්වේෂකෂයයි, මෝහකෂයයි, බය නෑ,

“Should there be the arising of fear, terror, or horripilation, then on that occasion you should recollect me. Whatever fear, terror, or horripilation there is will be abandoned. The Blessed one is devoid of passion, devoid of aversion, devoid of delusion.

තැනි ගන්නෙ නෑ, පලා යන්නෙ නෑ. මේ නිසයි ඔබලාටත් එහෙම ශක්තියක් ලැබෙන්නෙ” කියලයි බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කලේ. මේ අපේ හිත තුළ රුකවරණය හම්බුනා. ගුණය අපි අර ගුණ වලින් කිවුවා.

He doesn't feel fear, terror nor dread. He doesn't run away. That's how you'd get empowered”. The Lord Buddha preached so. And when we recollected the Lord Buddha with the Nine Nobilities, we felt secure.

අපේ කතාවක් තියනෙවා, එක්තරා ලමයි දෙනෙකේ, ඒ කියන්නෙ අත්ය ලබ්ධික පිරිසක, පවුලක ලමයකුයි, බෞද්ධ දරුවකුයි. මේ දෙනෙකේ එක්කලා භාවිතා කලා බුදු ගුණයක්.

There is a story that we know of. There were two kids. One kid belonged to a Buddhist family and the other to some other religion. The two of them had used one Nobility.

මේ ලමයි දෙනා සලේලං කරනකොට “නමෝ බුද්ධාය!” කියලා අර බෞද්ධ ලමයා කියනවා. එකකොට ඒ ලමයා දිනනවා, අර ලමයා පරදිනවා. ඔහොම ඉන්නකොට අර අත්යාගමික ලමයා එයාගෙ තාත්ත එක්කලා සැවැත් නුවරට ගියා ලු

When they were playing, the Buddhist kid used to utter “Namo Buddhaya” and he became victorious over the other kid. And this other kid happened to go to the city of Savat.

බඩු වගයක් මොනවා හරි ගේන්න, හවස වලොවෙ. හරියට ඒ හවස 6 ට, තැනිතම ඒ වලොවට දොර වහනවා, ආයි ඊලඟ දවසෙ උදේ තමයි නුවර දොර වැහුවම ආයි අරින්නෙ. හතරන් ගත් ආරක්ෂාවට කරන වැඩක්, ඒක.

To buy some good may be. The city gates are closed at six in the evening. The doors would open only in the next morning. This took place due to security reasons.

ඉතින් මේ වලොවදේ ඒ කාලෙ තිබුණ ක්රම තමයි, දොර වහලා, යක්ෂ සේනාධිපතින්ට පවා පවරණවා ඒවා ආරක්ෂා කරන්න. ඒ කාලෙ තිබ්ව එක්තරා, අර ආධ්‍යාත්මික ක්රම, ගුප්ත ක්රම.

Those days once the doors are closed, the responsibility for the security of the city was handed over to the demons. Some hidden magical method.

ඉතින් මේ දොර වහනුම ඒ යක්ෂයින්ට පවරනු වලොව, ආයිත් ඊලඟ දවස වනෙකන් යක්ෂයෝ තමයි මේක ආරක්ෂා කරන්නෙ. එතෙක් එන්න දෙනෙ නෑ, සැඩ එරුප යක්ෂයෝ යොදවලා තියනෙවා ඒ වගේ වලොවට, ඒක ඉතින් එක්තරා ගුප්ත රටාවක්.

Once the demons have been put in charge, they wouldn't allow anybody to enter the city. Those demons were so fierce. Bit of a mystical method used those days.

දැන් මේ ළමයා එළියේ නියලා, වලොටට ඉස්සලේලා මොකද කරන්නෙ, මොනවා හරි බඩුවක් ගේන්න අමතක වලො, “පුතා ඔතන ඉන්න මම ගිහිලේලා එනකන්” කියලා තාත්තා ගියා ඇතුළට.

The kid happened to be outside the city gates and the father had returned to the city get something he had forgotten.

යනකොටම අර දොර වැහුවා, මතක නැති වුනා වලොව. දැන් ළමයා එළියෙ, තාත්තා ඇතුළෙ. ඊලඟ දවසෙ එළි වනෙකන් මොන හේතුවකට වත් ආයි දොර අරින්නෙ නෑ. දැන් රූ වනෙකොට අර ළමයට කරන්න දයෙක් නෑ,

While he was in, the gates were closed. The father lost track of the time and he could not come back till the dawn. The kid was on his own outside.

අර එතන තිබ්බව වාසල කවුලුව ලඟ ම කණුවකට හේත්තු වලො ළමයා එහෙමම ඉන්නකොට, එකතරා යක්ෂයෙක් දැකලා, මේ ළමයා ව බිලි ගන්න ආවා. දැන් මයොට කරන්න දයෙක් නෑ, බේරෙන්න මොකුත් දයෙක් නෑ.

He went to the closed gate and was leaning against a post. A demon encountered the kid and wished to come and eat the kid. The kid was so helpless, nowhere to run.

මයො මොකද කරන්නෙ, දැන් නමංගෙ අර යාලුවා දිනපු හැටි දන්නවා කරදරයක් ආපුනාම. “නමෝ බුද්ධාය” කියලා දිනුවේ. ඒ කියන වචනෙ මතකයි, වනෙ මොනවත් අර්ථයක් දන්නෙ නෑ. “නමෝ බුද්ධාය! නමෝ බුද්ධාය! නමෝ බුද්ධාය!” කිවුවා.

He recollected how his friend won the games and he realised that those words uttered by his friend has led to some support. Without even knowing what it means, he uttered “Namo Buddhaya! Namo Buddhaya! Namo Buddhaya!”.

අර යක්ෂයා වඩුලන්න පටන් ගන්නා. මිනිස් වසේ මවාගනෙ, එයාගෙ පියාගෙ වසේ මවාගනෙ ඇවිදිල්ලා, එළි වනෙකන් ළමයාට ආරක්ෂා කරලා දිලා, උදේ තාත්තා එනකොට ම එයා අනුරුදහන් වලො යන්න ගියා.

The demon started to tremble and shifted his appearance into the kid's father. He was there to comfort the kid till the dawn and disappeared once the real father approached.

දැන් එනකොට ඒ ළමයා “බුද්ධ” කියන ඒ වචනයේ අර්ථය දැනගනෙ ද ඒක කිවුවෙ? අන්යාගමික ළමයා, අර සමයක් දෘෂ්ඨික ළමයා කිවුව “නමෝ බුද්ධාය!” කියන වචනය විතරයි අහගන්නෙ. ඒ වචනේ ආරක්ෂාව ලැබුණෙ නැද්ද?

Did this kid know the meaning of the word “Buddha”? This kid happened to utter some word that was used by his Buddhist friend. But didn't it give him security?

දැන් මහෙමෙ දේවල් තියනෙවා. ඒ කාලෙ එහෙම දේවල් වාගෙම මේ කාලෙ අපේ අත්දැකීම තියනෙවා. බණ ගැනවත්, ඕවා ගැන හොය්පු නැති එකතරා වයසක මහත්මයෙක් මලා,

There are these sorts of things. Even today, we happen to have some experiences. There was some old person, who had no concern towards Dhamma. He died.

මැරුණු කිවුවනෙ වලොවදි එයා දන්නෙ “ඉතිපි සථෝ හගවා අරහං..” විතරයි. ඊට එහා කියන්න, නවගුණ ගාථාව වත් සම්පූර්ණව කියන්න දන්නෙ නෑ. ඉතින් එයාට කතට කරලා කිවුවා “නවගුණ ගාථාව මතකද?” කියලා අහපුහාම “මතකයි” කිවුවා,

He knew only to say “Ithipi so bhagava Araham”. He didn’t even know the rest of the Nine Nobilities chant. In his death bed, he was asked whether he knew the Nine Nobilities chant. He said that he knew.

“කියන්නකො...” ඉතින් “ඉතිපි සථෝ හගවා අරහං, ඉතිපි සථෝ හගවා අරහං...” කියාගෙන මළා. ඒ කතාවතේ ම හිටියා, ඒ කතාවතේ ම මළා. නමුත් ඉතින් මේවා කිවුවට ලෝකයා දන්නෙ නෑ වන්නෙ මොකද්ද කියලා.

When he was asked to recite, he uttered “Ithipi so bhagava Araham. Ithipi so bhagava Araham”. While he was uttering these words, he died. No one knew what happened next.

වනෙ පිනක් මොනවත් අපි දැනුවත් ව කරපු කතෙකුත් නමෙයි, චිකිත්සා පිං කරන්න ගිය කතෙකුත් නමෙයි, ඒ එක දවසක් වත් සිල ගන්න කතෙකුත් නමෙයි, ඊදි පාට කයක් ඇති දේවතාවෙක් වලො උපන්නා.

We had no idea of any other merit that this old man had done. Wasn’t religious when he was alive. Never observed the eight precepts. But he was born as a Deva with a silver complexion.

ඉස්සර කථාවක් නමෙයි, ඉතා මෑත සිද්ධියක් ඔය. එයාගේ අහපුහාම “කොච්චර කාලයක් ඔය අත්බැව තියනෙවද?” කියලා, “සාසනේ පවතින කල මේකෙ ඉන්නවා” කිවුවා.

This didn’t happen long back. It happened very recently. When asked for how long he would remain as a Deva, he told his lifetime would span until the end of the Buddha’s dispensation.

එයාට පෝනවා කිවුවා සාසනය පවතින තුරු ම, ඒ කියන්නෙ කවදා හරි එයා අරිහත්වයට පත්වන්න හෝතු වාසනා, තැත්තම් නිවන් දකින්න හෝතු වාසනාවක් ලබන බුද්ධාන්තරයක් ඇවිදිලිලා,

He said that he can foresee that his life would span until the end of the Buddha’s dispensation. If he doesn’t have causal eligibility to attain Nirvana, until the appropriate Buddha’s dispensation come in to being,

ඒ ටික කරගන්නකල ම ඒ අත්බැවතේ වුන වන්නෙ නෑ. දැන් බලය මොකද්ද ලැබුණෙ? තමං අර්ථය නොදැන නමුත් අර නවගුණ ගාථාව අර පොඩ්ඩි කිම, “අරහං” කිම, “අරහං” කියන ගුණය කියවෙව් බලය, ඒ පුත්තය මහිමය ඒ...

he said he’d remain as a Deva. Where did that energy come from? That was the merits of uttering the Nobility of “Araham”, even without know what it meant possibly.

එහෙම මේක අපි, මේකෙ වටිනාකම දකින්න ඕනෙ, ඒක නමයි කියන්න බුදුරජාණන් වහන්සේ, “හයක්, තැනි ගැන්මක්, ලොමු දැහැගැන්මක් ඇතිවුනොත් මසෙය් මා මනෙහි කරන්න, මා මනෙහි කරන ඔබට,

From this we should see how valuable the Nine Nobilities are. This is why the Lord Buddha happened to say this way. “Should there be the arising of fear, terror, or horripilation, then on that occasion you should recollect me.

ඒකාන්තයෙන් ම භය නැතිගැනුම්, ලොමු දැහැගැනීම් නැති වනවා”. එහෙම සංසාර භය නැති කරගන්න ඒක උදවු දෙනවා, එවර වට්ටවා. ඉතින් මසෙමේ අර්ථ කරන්න ගියොත් එහෙම,

Whatever fear, terror, or horripilation there is will be abandoned”. It would also be of use to get rid of the fear arising from attaching to the samsara. It’s of great use.

අපිට කරන්න බැරි දයෙක් කරන්න ගිහිලො අමාද්වම වැටෙන පුලුවන්. ලොවුතුරා බුදුරජාණන් වහන්සේ වත් විසිතර කරන්න බැරි එකක් අපිට තේජර ගානෙන් විසිතර කරලා ඉවර කරන්න පුලුවන්ද?

We might even get into trouble by trying to do something impossible. Even a Lord Buddha wouldn’t be able explain the Nobilities of a Lord Buddha in a few seconds like we are trying to do.

“රහසිත් වත් පවු නොකරන හයෙත්, වාසනාවත්ත – වාසනා කළෙස දුටු කරපු හයෙත්, පුජාවට සුදුසු වූ හයෙත්, අරහං කියන්නම” අපි කියලා ඉවරයි. දැන් එතකොට මොකද වන්නෙ? මනේ මම වගේ නැත් වලදි අපි පරිසිසම වන්න ඕනෙ.

We have already interpreted the word Araham as the one who doesn’t commit a sin even in hiding, the one who has diminished even the past impressions, the one who is worthy of offering. These are the kind of traps we need to be aware of.

ඒ නිසා මම බුදු ගුණ ගාථාව ගුණ නමය වනේ වන්න, ඔය කියන විදිහට හමේ හමෝ වමේගයෙන් හමෝ කරමසිථානයක් වගයෙන් වඩලා එහෙම හුදු කරගන්න ඕනෙ. මමේක උපකරමයෙන් හිත පිරිසිදු කරගන්න එකක්.

We just need to utter the nine expressions of the Nine Nobilities chant separately, slowly, or faster as a meditational phrase. After practising for while it would tactically begin to cleanse you mind.

වනුරාජය සත්ථය පිළිබඳ දහම අහලා, නිවනට මාර්ගය පාදාගන්න ඕනෙ. ආරක්ෂාවක් වගයෙන් අර බුදු ගුණ සිහි කරගන්නම ඇති. දැන් ගුණ සිහි කරලා, ගුණ ගැන අර්ථ විහරණ කරගෙන නමෙයෙ අපි නිවන් දකින්නෙ.

We need to listen to Dhamma about the four Noble Truths and uncover the Path to Nirvana. Recollecting the Nine Nobilities of the Lord Buddha for safety would suffice. We don’t attain Nirvana, by recollecting each expression, by analysing each expression.

නිවන් දකින්න වනුරාජය සත්ථය පිළිබඳව අවශ්‍යය කාරණා අහගන්න ඕනෙ. අනිච්ච, දුක්ඛ, අනත්ථ පිළිබඳව විහරණ කරගන්න ඕනෙ. ඔන්න ඔය ටික ගැන විහරණ කරගන්නොත් අපිට පුලුවන් ඔය කියන තත්වය ලබාගන්න.

To attain Nirvana one needs to listen to Dhamma about the four Noble Truths. We need to get anicca, dukka, anatta clarified to attain Nirvana.